

Titlu original (eng.): Dancing on my heart

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
FISHER, CAROLINE

Frontiere nebănuite / Caroline Fisher

Traducător: Mihaela Stănciucu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-491-0

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „DE AUR “

CAROLINE FISHER

Frontiere nebănuite

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHAELA STĂNCIUCU

Editura și Tipografia

ALCRIS

Ultimele apariții din Colecția "DE AUR"

Tara Lee	-Răsturnare de situație	-234
Catherine MacGregory	-Perechea perfectă	-235
Veronica Stevens	-Dragoste la mâna a doua	-236
Hermina Black	-Soră medicală	-237
Caroline Cottrell	-Walparoo	-238
Rose Burghley	-Văpaia	-239
Sheila Douglas	-Practică la mare	-240
Hermina Black	-Fiica fortunei	-241
Christine Cross	-Ar trebui să fii orb	-242
Caroline Anderson	-Rămâi cu mine, doctor Cameron	-243
Anna Simons	-Sora de la urgență	-244
Sheila Holland	-Viața la țară	-245
Nicola Andrews	-Idilă în muniți	-246
Norma Mae	-Nebun după tine	-247
Anna Simons	-Viață schimbată	-248
Christine Orban	-Mesaj întârziat	-249
Anne Weale	-Expediția	-250
Tara Lee	-Visând la Veneția	-251
Judith Hershner	-Fără contraziceri	-252
Anne Vinton	-Să vorbim despre dragoste	-253
Elizabeth Harrison	-Apel de urgență	-254
Anna Moines	-O nouă viață	-255
Alexandra Stuart	-Doctorița	-256
Betty Neels	-O fată la un milion	-257
Margaret Way	-Tăcere scump plătită	-258?
Amanda Steiger	-Rețeta dragostei	-259

Capitolul 1

– Și acum..., anunță domnul Ambrose Felix, deținătorul mai multor titluri onorifice, director al Spitalului General din Sud, șef al Organizației Pacifiste a Sănătății, patron al Asociației Infirmerelor Fără Frontiere.

„Acum e acum“, se gândiră cele douăsprezece „victime“ care stăteau pe băncuțele de la estradă.

– ...ajungem la momentul cel mai important al întrevederii noastre. Zâmbi părintește, așteptând o reacție din partea auditoriului.

Însă aplauzele care se auziră, în cele din urmă, din politețe, fură anemice și reținute. Anemice pentru că nu erau decât cele douăsprezece care să aplaude, și reținute pentru că nervii lor erau mult prea încordați pentru a scoate mai mult decât un sunet simbolic.

Erau douăsprezece infirmiere profesioniste pe care domnul Felix le convinsese... sau mai bine zis, „păcălise“, cum se gândea adesea Charlotte... să urmeze un curs de specializare pentru cauza lui favorită – A.I.F.F..

În emotionanta zi a absolvirii lor, vocea mai degrabă nobilă a domnului Felix făcuse ca totul să sune eroic în legătură cu Asociația Infirmerelor Fără Frontiere. Dar acum, așteptând să vadă roadele

trudei suplimentare de douăsprezece săptămâni, Charlotte și celelalte unsprezece sperau ca rezultatul lor, în particular, să nu fie tocmai lipsit de frontiere. Cel puțin, nu Binkabunkacarrawirrawarrawilla-pillimundi.

Cursul pe care-l urmaseră le învățase să se descurce în locuri ciudate, subiectele asupra cărora se insistase făcuseră parte dintr-o gamă largă, pornind de la fracturi și ajungând la copii. Fuseseră instruite până și facă extracții de dinți. Operațiunile subordonate filialei Australiano-Asiatică a A.I.F.F. erau la fel de departe în nord, ca India, în sud, ca stația de vânătoare de balene pe cenușul drum spre Polul Sud, în est, ca cele câteva insule de corali – Charlotte ar fi dat orice ca visul acela să devină realitate – și la fel de departe în vest, ca... Binkabunkacarrawirrawarrawillapillimundi.

Când domnul Felix recunoscuse, desigur după ce se înscriseră deja, că riscă să slujească un rajah în Hyderabad sau să fie singura femeie printre o sută de bărbați pe o insulă de pe care se vânau balene și că mai era și Binkabunkacarra... în fine, cum se numea, despre care adăugase plin de elan: „Reprezintă lipsa frontierelor, de data aceasta, în versiune australiană. Cauza noastră implică și compromisuri.”

„Mai mult decât compromisuri”, se cutremuraseră ele la gândul înfricoșătoarei destinații.

Căzuseră toate de acord că dacă aveau să tragă la sorti locul acela, aveau să renunțe pe loc, fără discuții, la vocația lor, însă fiecare din ele se îmbărbăta în taină, spunându-și că din douăsprezece nu avea să fie tocmai ea „norocoasă”. Cu siguranță, așa gândea și Charlotte Bow în momentele acelea.

– Și acum, izbucni din nou domnul Felix, și extrase primul nume.

Fu Jill, care primi postul din India și toată lumea o urî până când lui Patsy îi reveni cel din Filipine și fu rândul ei să fie invidiată.

Bron primi însărcinarea cu vânătoarea de balene... „E ca și căsătorită acum”, își spuse cu dispreț Charlotte, apoi încetă să se mai gândească la celelalte, auzindu-și în schimb propriul nume.

– Charlotte Bow.

– Da, domnule Felix.

– Ce avem aici pentru tine, soră Bow? Se auzi o hârtie desfăcându-se, apoi: Ah!

O insulă de corali? Un cultivator de plante pentru ceai din Ceylon care avea nevoie de o infirmieră rezidentă? Un...

– Binkabunkacarra..., începu domnul Felix.

– Oh, nu! strigă oripilată Charlotte.

– Infirmieră Bow, o admonestă domnul Felix, apoi spuse, de data aceasta fără să fie întrerupt: Binkabunkacarrawirrawarrawilla-pillimundi.

Toată lumea zâmbi către Charlotte. Zâmbete sincere. Nici urmă de gelozie.

Douăzeci de minute mai târziu, Charlotte stătea bosumflată la coada care se formase la ghișeu de unde domnișoara Carter, secretara domnului Ambrose, le înmâna tichetele gratuite de călătorie. Un bilet cu destinația Hong Kong pentru Caroline. Un bilet pentru Bronwen pentru Tasmania, de unde avea să se îmbarce la bordul unei nave vânătoare de balene. Un bilet pentru...

– Ah, infirmieră Bow, spuse domnișoara Carter. Acum vei lua un avion spre Alice Springs. Apoi schimbi cu un avion spre..., apoi schimbi cu un avion spre... În clipa în care Charlotte era gata să renunțe la cariera ei ca să se apuce în schimb de dactilografie, secretara domnului Felix conchise: Și acolo fratele Seb se va întâlni cu tine.

– Fratele Seb?

– Fratele Sebastian, presupun.

– Oh, este o misiune, atunci?

– Chiar nu știu, tot ce scrie aici este: „Contactați-l pe fratele Seb”. Aș spune că trebuie să fie de la Sebastian, nu crezi?

– Da, încuviință Charlotte și se gândi cu și mai mare oroare, dacă era posibil, la un frate Sebastian cu barbă lungă, păr lung, cu o robă lungă, sandale imense și cu niște ochelari de bufniță. Cu toate că nu avea nimic împotriva stăreților, călugărilor sau preoților, nu o încânta deloc ideea că el îmbogătea populația masculină, care cu siguranță nu depășea degetele de la o mână, într-un loc numit Binkabunkacarrawirrawarwillapillimundi. Bron, cu cei o sută de vânători de balene ai ei, îi făcea cu adevărat rău!

– Următoarea, vă rog, strigă dereticând ocupată domnișoara Carter. Ah, soră Gaynor, pleci la Hyderabad; ai un avion charter special pentru tine.

„Și un bogătaș cu diamante călare pe spinarea unui elefant, plin de ornamente din aur strălucitor care fără îndoială“, se gândi Charlotte, „o să-i arunce câte un pumn de rubine de fiecare dată când o să-i pună o compresă rece, în timp ce eu... eu...“

„Eu mă aleg cu unul cu barbă lungă, păr lung, robă lungă, sandale imense și cu ochelari de bufniță. În timp ce eu mă aleg cu...“

Abia peste două zile Charlotte părăsi Mascotul la bordul unui avion destinat transportului de corespondență, îndreptându-se spre vest.

Traversau Munții Albaștri, dar putea fi la fel de bine și o mare albastră, căci Charlotte nu putea vedea decât apă, picături mari de apă, străduindu-se din răspuțuri să-și rețină lacrimile grele. Fetele o porecliseră Ploaia, din cauza numelui de familie, Bow – Curcubeu – și abia acum i se potrivea cu adevărat. „Dar de acum înainte?“, izbucni ea. Cu toate că termenul era de numai șase luni, oare avea să depășească vreodată Binkabunka... nu știu-cum, așa cum o asigurase domnul Felix?

Charlotte ar fi trebuit să se simtă mai puțin mâhnită, din moment ce marele Felix stătuse personal de vorbă cu ea în cabinetul său, după

ce ședința luase sfârșit. Nici măcar infirmiera rajahului cu elefantul și cu rubinele nu avusese parte de un asemenea tratament preferențial. Cuvintele lui fuseseră cel puțin uimitoare. În loc s-o compătimească pe Charlotte, Ambrose Felix, cu toate titurile sale onorifice, o invidiase. Sau cel puțin, așa se prefăcuse. Îi povestise plin de regret că din nefericire, destinul intervenise și vizita lui la Binka fusese foarte scurtă, însă de neuitat.

– Pot conta și eu pe destin? se întrebase ea cu voce tare, nefiind convinsă pe de-a-ntregul de detaliile încântătoare pe care i le dăduse Felix. Sau de reverendul cel gentil, fratele Seb.

Cu toate că fusese o experiență atât de fascinantă, domnul Felix se găsisse atunci acolo, în fața Charlottei, și nu în ținutul acela. O privise gânditor un timp, apoi spusese:

– Da, chiar cred că poți conta pe destin, domnișoară infirmieră.

Simțindu-se puțin mai veselă la gândul că, dacă avea noroc, sederea ei nu avea s-o depășească pe a domnului Felix, Charlotte îi scuturase mâna și plecase. Dar în afara biroului nu se confruntase decât cu mila și cu înțelegerea celorlalți. Acum nu i-ar fi stricat toate astea, la mii de kilometri în aer, când lăsase în urmă munții, îndreptându-se spre câmpii. Apoi părăsise Noul Wales de Sud și ajunsese în Australia de Sud, traversase spre Teritoriul de Nord și aterizase la Alice Springs, unde luase primul avion mai mic.

Curentul de aer cald din Alice o făcuse să se întrebe cum avea să fie mai departe. Cu excepția faptului că avionul acela era mult mai mic decât celălalt și ar fi putut să-și facă griji în privința căldurii și nu a dimensiunii, nu o îngrijorase nimic altceva decât golul absolut de sub ea, tăiat solitar doar de drumul lung și drept. Aflase de la pilotul ei că aceea era autostrada Gunbarrel, primul drum din istorie care traversa Australia de la est la vest.

– Imediat ce vom trece de ea, îi spusese el, vom ateriza la Kalabeena, de unde Harry va prelua comanda.

– De ce nu mă poți duce direct la... – se pregătise respirând adânc
– Binkabunkacarra...?

– Nu face parte din raza mea de acțiune, nici din a lui Harry. O să
vă lase la...

După Harry urmasa un anume Terry care o lăsase pe Charlotte la
Wyndham, apoi un Jimmy o dusese pe ultimul tur. Făcuseră o scurtă
escală la Jalumburu, așezare care era locuită doar de familia Barrett,
niște americani care se ocupau de cultivatul bumbacului, după cum i
se spusese, și care la despărțire o îmbrățișaseră puternic. Doamna
Barrett, care avea experiența propriei ei prime călătorii în zona aceea,
o asigurase:

– O să fie bine, domnișoară infirmieră, o să-l ai pe Tony pentru
școală, pe doctorul Jamie și, bineînțeles, pe fratele Seb.

– Trei pretendenți, o felicitase pilotul, decolând din nou.
Charlotte trăsese concluzia că bărbatul probabil se numărase și pe
sine... îi spusese că-i plăcea părul roșu, iar ea era roscată... Cu
siguranță, fratele Seb nu se putea compromite prin a-i face curte, chiar
și într-un loc atât de îndepărtat ca Binka...

Începuse să se lase întunericul, prea adânc pentru a mai putea
distinge cum arăta acest loc, dacă se vedea țărmul mării sau erau acri
întregi de teren plat, cât de aproape era de capătul Pământului. Nu-și
putea da seama nici dacă veniseră bărbați s-o întâmpine și nici dacă
vreunul dintre ei ar fi contat, ca admirator.

Micul avion ateriză pe o pistă improvizată, marcată de niște găleți
albe din plastic întoarse cu fundul în sus, care conduceau spre un soi
de stație. Charlotte trase nerăbdătoare cu ochiul pe hublou, apoi se
retrase instantaneu. Cu toate că în momentul acela era aproape
întuneric – presupunea că noaptea se lăsa în câteva minute la
latitudinile acelea – ceea ce putea vedea încă afară o făcu să se teamă
pentru viața ei.

Băștinașii nu erau ca cei blânzi din Alice care-și ofereau
bumerangurile sculptate, ci oameni de culoare îmbrăcați – dacă se

putea spune așa – ici-colo cu niște fâșii subțiri din ierburi în jurul
brăului, ținând în mâini sulite și nullauri. Din câte își putea da seama,
nu erau supravegheați de nicio față bisericească. Frica începu să se
spulbere și se simți cuprinsă de resentimente. Nici nu putea fi vorba
de pretendenți, așa cum o încurajase pilotul. Deși, la prima vedere,
presupunea că individul acela cu tenul închis care tocmai se ivise
trebuia să fi fost un bărbat destul de interesant. Era un tip colțuros, cu
un cap mai înalt decât restul războinicilor, dar îmbrăcat în pantaloni
de călărie și nu în ierburi, purtând cămașă și nu cu pieptul gol, cu
pălărie în loc de pene. La prima vedere. Oare era profesorul Tony sau
doctorul Jamie, sau poate o surpriză pe care pilotul nu o anticipase?
Ei bine, timpul avea să-i răspundă la întrebarea aceea.

Îl auzi pe pilot luându-le apărarea băștinașilor:

– Arată fioroși la început, nu-i așa? Dar flăcăii aceștia n-ar face rău
niciunei muște.

– Dar tipul acela? se interesă ea despre individul cel înalt care se
apropia de avion.

Răspunsul pilotului o sperie. Se așteptase la ceva de genul „Te
referi la Tony?” sau „Este Jamie”.

Dar nu se gândise nicio clipă că...

Avea bine întipărit în minte felul în care arăta un călugăr.

Însă ochii aceia albaștri strălucitori, neașteptatele pete de culoare
pe fața măslinie și cu riduri fine a celui bărbat, erau o lovitură sub
centură pentru o prietenă atât de nouă ca ea, se gândi agitată
Charlotte.

– Soră Bow, începu Jimmy, faceți cunoștință cu fratele Seb.

– Bună ziua, frate Sebastian, bâigui ea și se prefăcu ocupată cu
bagajele.

– Seb e de ajuns, spuse bărbatul, luându-i gentile și pasându-i-le
unuia dintre cei cu fâșii din ierburi.

Charlotte își urmări anxioasă bagajele – într-unul din ele era prima
ei bonetă – și-i răspunse mai degrabă aspru:

- Prefer „frate Sebastian”.
- Bine, dar nu va fi numele meu corect, Sebastopol.
- Există un Sfânt Sebastopol? Dacă omul cu ierburile îi deschidea geanta și-i proba boneta, Charlotte s-ar fi urcat fără discuții înapoi în avion, fără să-i pese de „compromisurile” domnului Felix.
- Dar eu sunt departe de-a fi un sfânt, spuse fratele Seb.
- Da, deși te străduiești, îi răspunse pioasă, spionându-și în continuare bagajele. Mi-aș dori să-ți vezi de turma ta, urmă ea tăfnoasă, căci bășinașul îi întorcea geanta pe toate părțile.
- Sunt foarte putine acum, le-am dus la Glenfadden până când se termină inundațiile și încolțește iarba.
- Inundații? Charlotte uită să-și mai facă griji pentru bagajele ei. Și crocodili, și sulite ucigase, vite și localnici fioroși, gemu ea pe înfundate, și inundații!
- Noi numim perioada aceasta a anului „perioada umedă” pentru că apele unui râu din nord se învâlburează și se revarsă, spuse vesel fratele Seb. De aceea am cerut ajutoare. Când sunt inundații, doctorul Jamie nu poate urca.
- Să urce? Unde?
- Aici.
- Aici? Dar el nu e aici?
- Doar atunci când este nevoie de el, în afara fiecărei miercuri, o dată la șase săptămâni. E „doctorul zburător”, nu știi?
- Nu. Charlotte făcu o pauză. Și... Tony?
- Omul cu creta? Apoi, la privirea severă a Charlottei, se corectă: profesorul? O săptămână e aici, apoi alta la Gilpin, apoi la Pintawoppa...
- Nu contează, îl întrerupse Charlotte înainte ca Pintawoppa să ajungă la proporțiile proprii lui eparhii. Am să-i cunosc până la urmă și pe ei. Luă o altă geantă.
- Deci, spuse fratele Seb, eu sunt singurul membru civilizat al comitetului de primire al primei infirmiere din Binka. Vreau să spun,

- desigur, în afara flăcăilor. Privi îngăduitor la războinici. Cu toate că Charlottei i se spusese că erau inofensivi, sulitele lor o făceau să fie oarecum neîncrezătoare.
- N-ar face rău niciunei muște, cită ea cu voce tare.
 - Dacă nu sunt la vânătoare.
 - Vânătoare? îl iscodi ea.
 - De crocodili, de canguri. Va trebui să vii și tu o dată.
 - De-abia aștept! murmură Charlotte.
- Scoaseră și ultima valiză și motorul avionului porni, căci pilotul se grăbea.
- Mergem departe? După atâtea ore de călătorie, nu se putea să urmeze încă un drum lung; în afară de asta, dacă se îndreptau în continuare spre vest, cu siguranță ajungeau din nou la țărmul marii.
 - Ajungem cât ai scutura coada unei vite sălbatice, o asigură vesel fratele Seb.
 - Ce sunt acelea?
 - Vitele sălbatice?
 - Da.
 - Sunt vite neîmblânzite care trăiesc prin tufișuri. Când urmărești o vită sălbatică, trebuie s-o faci în galop, să sari din șaua calului, s-o plesnești peste coadă și apoi s-o imobilizezi la pământ, răspunse el, depozitând bagajele Charlottei într-un jeep. Pe aici este foarte mult praf.
 - Și multe oase rupte, aș spune eu. Dealtfel, cred că acesta este unul dintre motivele pentru care ai apelat la A.I.F.F..
 - A.I.F.F.? întrebă el, nelămurit.
 - De unde m-ai chemat.
 - Asta am făcut? Dar ai dreptate. Aici suntem de-a dreptul neputincioși în fața accidentelor. Ochii albaștri strălucitori și distanți, înconjurați de riduri adânci o cercetau cu atenție. Te descurci cu un os fracturat?